

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Igor Zgoliński

SSN Adam Roch

w sprawie B. M.

skazanego za czyn z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 7 grudnia 2023 r.,

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego

z 27 marca 2023 r., sygn. akt IV KO 132/22,

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z 10 grudnia 2015 r. sygn. akt II AKa 462/15,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Bielsku - Białej

z 15 września 2015 r. sygn. akt III K 57/14,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

(B.B.)

UZASADNIENIE

Pismami z 19 grudnia 2022 r. oraz 23 stycznia 2023 r. uzupełnionymi – w odpowiedzi na wezwanie Sądu najwyższego z 22 lutego 2022 r. – pismem z 2 marca 2023 r., skazany B. M. wniósł o wznowienie postępowania zakończanego

prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 10 grudnia 2015 r. sygn. akt II AKa 462/15.

Postanowieniem z 27 marca 2023 r. sygn. IV KO 132/22, Sąd Najwyższy odmówił na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. przyjęcia tego wniosku, wobec jego oczywistej bezzasadności. W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Najwyższy wskazał, że wniosek skazanego nie zawiera argumentacji, która pozwoliłaby na ustalenie, że w sprawie zaistniały okoliczności uzasadniające wznowienie postępowania. Z zaskarżonego postanowienia wynika, że powodem uznania oczywistej bezzasadności wniosku skazanego, a w konsekwencji odmowy jego przyjęcia, był brak wykazania zaistnienia przesłanki *propter falsa*, albowiem nie zostały spełnione warunki z art. 541 § 2 k.p.k. w postaci załączenia stosownego orzeczenia, ani *propter nova*, albowiem wskazane okoliczności nie spełniały warunku z art. 540 § 1 pkt 2 lit „a” i „b” k.p.k. w postaci nowości oraz istności.

Na to postanowienie zażalenie złożył skazany, powtarzając argumentację przedstawioną we wniosku o wznowienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego nie zasługuje na uwzględnienie. B. M. nie przedstawił bowiem żadnych argumentów, które byłyby w stanie podważyć zaskarżoną decyzję Sądu Najwyższego.

Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny ma miejsce w sytuacji, gdy w sposób oczywisty, wniosek taki oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w przepisach art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie sądu z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.).

Wydając zaskarżone postanowienie, Sąd Najwyższy rozważył wszystkie okoliczności podnoszone przez skazanego, konfrontując je z ustalaniem stanowiącymi podstawę przypisania zarzucanego mu przestępstwa. Odniósł się w szczególności do podanych przez skazanego okoliczności, stanowiących w jego opinii nowe fakty i dowody, w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2a k.p.k. Sąd Najwyższy nie podzielił stanowiska wnioskodawcy, wskazując w sposób klarowny i

wyczerpujący powody, dla których podane przez skazanego okoliczności nie mogą wywołać oczekiwanego przez niego skutku. Nie ma zatem powodu powielania argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia. Wystarczy w tym zakresie przypomnieć zawartą tam konstatację Sądu Najwyższego, iż „oświadczenia skazanego w kwestii »nowych faktów lub dowodów« nie mogą być uznane za wskazujące na wysokie prawdopodobieństwo błędności prawomocnego wyroku, jeśli wziąć pod uwagę skrupulatne analizy sądu pierwszej instancji co do kwestii miejsca przebywania oskarżonego w chwili popełnienia przestępstwa”. W podobny sposób Sąd Najwyższy wyjaśnił, dlaczego nie zostały spełnione warunki skuteczności wniosku w kontekście podstawy z art. 540 § 1 k.p.k. w zw. z art. 541 k.p.k. Skarżący te wyjaśnienia jednak zignorował, formułując w zażaleniu konkretne zarzuty świadczące o nietrafności tego postanowienia. Powołując się w dalszym ciągu na okoliczności związane z merytorycznym rozpoznaniem przedmiotowej sprawy i występując – w ocenie wnioskodawcy – nieprawidłowości w zakresie procedowania Sądu orzekającego w sprawie, ograniczył się do podtrzymania swojego żądania.

Mając powyższe na uwadze, wobec niewywiązania się wnioskodawcy z zadania wykazania ziszczenia się przesłanek wznowienia (por. *postanowienie Sądu Najwyższego z 28 lutego 2022 r. sygn. akt II KZ 5/22*), a w konsekwencji niestwierdzenia istnienia jakichkolwiek okoliczności dających asumpt do przyjęcia oceny, iż rozstrzygnięcie w przedmiocie odmowy przyjęcia osobistego wniosku B. M. o wznowienie postępowania karnego w związku z jego oczywistą bezzasadnością jest wadliwe, uznając zaskarżone postanowienie Sądu Najwyższego a *quo* za w pełni zasadne, należało je utrzymać w mocy. Zdaniem Sądu Najwyższego ad *quem* bezspornie bowiem w sprawie wystąpiły okoliczności upoważniające do skorzystania z unormowania zawartego w przepisie art. 545 § 3 k.p.k., który zezwala na odmowę przyjęcia wniosku nie pochodzącego od osoby wymienionej w § 2 tego przepisu bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, gdyż z treści wniosku, wynikała jego oczywista bezzasadność. Skoro kontrola odwoławcza zaskarżonego postanowienia nie potwierdziła, aby pisma skazanego (potraktowane jako wniosek o wznowienie postępowania) zawierały

okoliczności i argumentów wskazujących na oparciu ich na wskazanych podstawach wznowienia, to należało orzec jak w postanowieniu.

Kierując się powyższym, orzeczono jak w sentencji.

Wyżej wskazane rozstrzygnięcie czyni bezprzedmiotowym wnioskowane przez skazanego wyznaczenie pełnomocnika z urzędu do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 25 czerwca 2021 r. sygn. akt V KZ 20/21).

(B.B.)

[a!]